

o.o.1. Sygn. akt VIII Ka 352/14

o.o.2.

o.o.3. WYROK

o.o.4. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

o.o.5.

o.o.6. Dnia 26 sierpnia 2014 r.

o.o.7. Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

o.o.8. Przewodniczący – Sędzia SO Krzysztof Kamiński

o.o.9. Protokolant Teresa Lasota

bez udziału oskarżyciela publicznego, po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2014 r. sprawy T. W. obwinionego o czyn z art. 92a k.w. i art. 97 k.w. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 28 lutego 2014 r. (sygn. akt XIII W 3176/13):

II. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80-zł. (osiemdziesięciu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50-zł. (pięćdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

T. W. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 16.04.2013 r. około godziny 08.45 na drodze K-8 w K. gmina W. kierując samochodem marki M. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 49 km/h jadąc z prędkością 119 km/h na odcinku, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 70 km/h,

tj. o czyn z art. 92a k.w.

2. w dniu 16.04.2013 r. około godziny 08.47 na drodze K-8 w okolicy R. km 659 h. 9, kierując samochodem marki M. o nr rej. (...) wykonał manewr wyprzedzania na niebezpiecznym zakręcie oznaczonym znakiem ostrzegawczym A-1, tj. o czyn z art. 97 k.w.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 28 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. akt XIII W 3176/13 obwinionego T. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 92a k.w. w zw. z art. 9§2 k.w. wymierzył mu karę 800 (ośmiuset) złotych grzywny.

Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty i kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Powyższy wyrok, na zasadzie art. 103§2 k.p.w. zaskarżył w całości obrońca obwinionego i na zasadzie art. 109§2 k.p.k. w zw. z art. 427§1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego sprawy, wbrew

zasadzie in dubio pro reo, a w szczególności na bezkrytycznym uwzględnieniu zeznań świadków – D. U. oraz P. S. pomimo, iż treść złożonych przez nich zeznań budzi uzasadnione wątpliwości, a dodatkowo nie znajdują one pełnego potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym sprawy, wskutek czego zostały uwzględnione wyłącznie okoliczności obciążające T. W. z jednoczesnym pominięciem wersji przemawiających na jego korzyść, bez dostatecznego wyjaśnienia takiego stanowiska.

Powołując się na powyższe wniosł o:

- uniewinnienie obwinionego T. W. od popełnienia zarzucanych mu wykroczeń, ewentualnie:
- o uchylenie skarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew wywodom apelującego kontrola instancyjna nie potwierdziła, by postępowanie w niniejszej sprawie było obciążone uchybieniami, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji procedował z poszanowaniem wszelkich reguł i zasad postępowania oraz nie dopuścił się obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego. Przeprowadził wszystkie niezbędne w sprawie dowody. Ustalenia faktyczne poczynił w oparciu o całokształt zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy głównego materiału dowodowego (art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82§1 k.p.w.), który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających z art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. (w zw. z art. 8 k.p.w.). Ponadto swoje stanowisko w sposób należyty uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, wskazując przy tym fakty, które uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 82§1 k.p.w.).

Przede wszystkim całkowicie chybione są zarzuty obrazy art. 410 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k. Obraza pierwszego z nich zachodzi wówczas, gdy przy wyrokowaniu sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej oraz gdy opiera się na części materiału ujawnionego. Dokonanie oceny dowodów w sposób odmienny od oczekiwania strony nie stanowi naruszenia art. 410 k.p.k. (por. art. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29.01.2014 r., II Aka 261/13, LEX nr1425427 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19.02. 2014 r., II KK 17/14, LEX nr 1425048).

O naruszeniu regulacji art. 5§2 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy sąd (a nie strona), mimo powziętych w sprawie wątpliwości co do stanu faktycznego, przyjmuje wersję wydarzeń niekorzystną dla oskarżonego (vide art. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., V KK 61/12, LEX nr 1228657). Analiza uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie daje żadnych podstaw do twierdzenia, że takie wątpliwości powziął.

Zarzuty obrazy art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. są de facto wynikiem odmiennej oceny dowodów i jako takie nie zasługują na uwzględnienie. Apelujący ma oczywiście prawo do własnej oceny materiału dowodowego, nie oznacza to jednak automatycznie wadliwości oceny sądowej. Wręcz przeciwnie, skuteczne zanegowanie ustaleń sądowych możliwe jest jedynie wówczas, gdy apelujący wykaże jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd I instancji w przeprowadzonej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Zarzut ten jest słuszny zwłaszcza wówczas, gdy oceny i wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający nie odpowiadają regułom logicznego rozumowania. Apelujący ograniczając się do przedstawienia własnej wersji zdarzeń, notabene ewidentnie sprzecznej z innymi dowodami, nie zawarł tego rodzaju zarzutów.

Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku odniósł się do wszystkich zagadnień podnoszonych w obu apelacjach. Okoliczność ta zwalnia Sąd Okręgowy od odnoszenia się w szerszym zakresie do zarzutów apelacyjnych, gdyż byłoby to jedynie zbędnym powtórzeniem poglądów przedstawionych przez Sąd I instancji (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2003 r., sygn. akt III KK 108/02, Lex nr 81194). W tym miejscu podkreślić jedynie należy, że przede wszystkim nie budzi zastrzeżeń sądowa ocena zeznań świadków D. U. i korespondujących z nimi zeznań P. S.. Zeznania w/w funkcjonariuszy policji są spójne i logiczne w zakresie istotnych okoliczności czynu i nie są w stanie ich powążyć

pewne mankamenty podnoszone w apelacji, notabene dostrzeżone i prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji (np. fakt niepamięci pewnych szczegółów zdarzenia wynika – jak słusznie stwierdził Sąd I instancji – z upływu czasu oraz ilości tego typu zdarzeń).

Co istotne, z zeznań D. U. wynika, że sposób użycia miernika laserowego (posiadającego aktualny atest, k. 2) był prawidłowy i wykluczał możliwość pomyłki.

Dodać należy, że brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań w/w policjantów. Zważywszy, że w trakcie przedmiotowego zdarzenia wykonywali czynności służbowe i brak jest racjonalnych przesłanek do twierdzenia, że mieli jakikolwiek interes w podawaniu nieprawdy i bezpodstawnym obciążaniu obwinionego.

Sąd I instancji dokonał też właściwej oceny zeznań świadków J. D. i A. W. (notabene syna obwinionego). Słusznie skonstatował, że nie mogą one stanowić istotnego dowodu w sprawie, zważywszy, że – jak ewidentnie wynika z ich zeznań – nie byli oni uważnymi obserwatorami drogi i poczynań kierowcy, a swoje sugestie (np. o prędkości jazdy) opierali na subiektywnych odczuciach.

W świetle powyższych dowodów Sąd I instancji słusznie zanegował wyjaśnienia obwinionego T. W., traktując je w kategoriach przyjętej przez niego linii obrony. Tym bardziej, że jest on osobą wielokrotnie karaną za podobne czyny (dowodzi tego informacja zawarta na karcie nr 2) .

Reasumując, ustalenia faktyczne Sądu I instancji, podobnie jak nie kontrowersyjna kwalifikacja prawna przypisanych obwinionemu czynów nie budzą wątpliwości.

Zastrzeżeń nie budzi też wymiar orzeczonej wobec obwinionego kary. Sąd I instancji uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, o których mowa w art. 33§1 i 2 k.w., w tym stopień społecznej szkodliwości czynów, wielokrotną karalność obwinionego za podobne czyny oraz jego dobrą sytuację materialną. W tych okolicznościach grzywna w wymiarze 800-zł. mieści się w granicach sądowego uznania i z całą pewnością nie jest rażąco surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, orzeczono, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach sądowych orzeczono – w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu – na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636§1 k.p.k., w tym o wysokości zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie przed sądem drugiej instancji na mocy §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków (Dz. U. Nr 118 , poz. 1269), zaś o opłacie na mocy art. 21 pkt 2 w zw. z art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).